

LAIVAS

No. 3. Metai XIII

Sausio-Jan. 14, 1933

L A I V A S ² (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post of fice at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

"L A I V A S"

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

II SEKMADIENIS PO TRIJŲ KARALIŲ.

E v a n g e l i j a .

JON. 2, 1—11.

A NUO metu būvo Galiliejos Kanoje vestuvės. Tenai būvo Jėzaus motina. Būvo taipogi pakviestas į vestuves Jėzus su savo mokytiniais. Netekus vyno, Jėzaus motina jam tarė: Jie nebeturi vyno. Jėzus jai atsakė: Kas man darbo su tavim, moteriške? mano valanda dar neatėjo. Jo motina tarė tarnams: Darykite, ką tik jis jūms pasakys. Būvo tenai pastatyta šeši akmeniniai indai paprastiams žvėdų apsiplovimams, kurių kiekvienam tilpo du ar trys kibirai. Jėzus jiems pasakė: Pripilkite indus vandens. Jie pripylė juos sklidinus. Tuomet Jėzus jiems tarė: Dabar semkite ir neškite vestuvių užvaizdai. Jie nunešė. Kaip tik vestuvių užvaizda paragavo iš vandens padaryto vyno, nežinodamas, iš kur jis, nors tarnai, kurie sėmė vandenį, žinojo, pasišaukė jaunikį ir jam tarė: Kiekvienas žmogus pirma stato gero vyno, kuomet gi igeria, tuomet to, kurs menkesnis, tu gi palaikei gerąjį vyną iki dabar. Tą stebuklą pradžiū Jėzus padarė Galiliejos Kanoje; taip jis apreiškė savo garbę, ir jo mokiniai tikėjo jį.

Lietuvos ekskursantams bus palengvintomis sąlygomis duodamos Amerikos vizos, tąt čia gyvenantieji ekskursantų giminės turi galimybės saviesiems keliaujant į Parodą padėti ir pas juos apsilan-

L e k c i j a .

ROM. 12, 6—16.

BROLIAI: Mes turime dovanų, kurios, žiūrint mums duotosios malonės, yra ivairios. Jei tai pranašystės dovana, tebūnie ji vartojama, prisilaikant tikėjimo taisyklių; jei kas turi tarnavimo dovaną, tas tesilaikąi tarnavimo; kas mokina, tas pasilieka prie mokslo; kas duoda įspėjimu, tebūnie prie įspėjimų; kas dalina, tedalinie neklastingai; kas yra vyresnysis, tebūnie uolus; kas daro galestingumo darbus, tedarai su džiaugsmu. Meilė tebūnie be veidmainystės. Nekeškite pikto, laikykitės to, kas gera. Mylėkite kits kitą brolių meile. Pagerbimu kits kitą pralengkite. Uolumu nebūkite tinginiai; būkite karšti dvasia; tarnaukite Viešpačiui. Džiaugkitės viltyje, būkite kantrūs suspaudime, ištvermingi maldoje. Dalyvaukite šventųjų reikaluose, rūpinkitės svetingumu. Laiminkite tuos, kurie jus persekioja, laiminkite ir nekeikite. Džiaugkitės su linksmaisiais, verkite su verkiančiais. Turėkite kits kitam vienokių jausmų; neieškokite dalykų, bet nusileskite prie kas žema.

kyti. Tik iš anksto šiuo reikalu rašykite adresu: "Šaltinio" Redakcija, Bažnyčios gatvė 22, Marijampolė, Lithuania. reikaluose.

Švč. Marija mūsu Tarpininkē

Tiesioginiai susisiekti su savo valdovu paprastai yra labai sunku paprastam piliečiui; piliečių reikalams aprūpinti yra valdovo skirti tam tikri tarpininkai: ministrai, valdininkai...

Panašiai esti ir mūsų santykiuose su Aukščiausiuoju Viešpatimi. Jisai yra taip surėdęs, kad žmonės kurie per gimtąją nuodėmę yra virtę DIEVO neprieteliais, susiderintų su Juo per JĖZŪ KRISTŪ, vienatinį Jo Sūnų. JĖZUS KRISTUS tokiu būdu yra pirmaeilis Tarpininkas tarp DIEVO ir žmonijos, kaip skaitome šv. Pauliaus pirmame laiške į Timotiejų (II. 5): “*Nes vienas yra DIEVAS, vienas taip pat tarpininkas tarp DIEVO ir žmonių, Žmogus, KRISTUS JĖZŪS; jis pats save davė atpirkimą už visus, — liūdiimą savu laiku...*” Taigi, tik per JĖZŪ KRISTŪ mes esame suderinti su dangišku Tėvu: “*Nes tai DIEVAS KRISTUS JE suderino su savim pasaulį, nepaskaitydamas jiems kaltybių; ir padėjo mums suderinimo žodį.*” (II Cor. V. 19)

Tačiau Viešpats iš begalinio savo duosnumo greta pirmaeilio Tarpininko teikės mums duoti ir antraeilius tarpininkus, kurių darbas yra priruošti mūsų širdį priėmimui JĖZAUS tarpininkavimo malonių. Toki antraeiliai tarpininkai visu pirma yra Angelai ir dangaus Šventieji. Po jų seka kunigai, kurie užimdami čia ant žemės JĖZAUS KRISTAUS vietą ir atlikdami savo pasiuntinybę (uždavinį), galima sakyti, padeda Išganytojui suderinti mus su Aukščiausiuoju, anot šv. Pauliaus: (II Cor. V. 20): “*Taigi mes einame pasiuntinių pareigas KRISTAUS vietoje, lyg kad DIEVAS ragintų per mus. Mes maldaujame KRISTAUS VARDU: susiderinkite su DIEVU!*”

Jei tad šventieji dangaus karalystėje ir net žemėje gyvenantieji kunigai galima pavadinti tarpininkais tarp DIEVO ir žmonių, tai juo labiau Švenčiausiąją DIEVO Motiną reikia vadinti tarpininke.

Ji juk pradėta be nuodėmės. Šito didžiausiojo stebuklo dėlei Ji tapo meiliausias, artimiausias DIEVUI sutvėrimas. Ji prašvito lyg aušra, pranešdama žmonijai, jog jau prisiartina susitaikinimo su DIEVU, nes netrukus iš Jos gimis Išganytojas, kuris savo mirtimi ant kryžiaus atsilysins DIEVUI už žmonijos prasikaltimus!

Sutikdama tapti DIEVO Motina, Marija, galima sakyti, pradėjo išganymo darbą, kadangi Joje įsikūnijimo pirmaeilis Tarpininkas tarp DIEVO ir žmonių!

Be šio dar, pirmutinė sąlyga susitaikinti su DIEVU yra tai tikėjimas. Švenčiausioji Marija ne tik ką dėl savo tikėjimo pradėjo yščioje mūsų Atpirkėją, bet ir per visą savo gyvenimą Ji buvo tobuliausias tikėjimo pavyzdys. Dėl to ir šv. Elžbieta Ją sveikina: “*Palaiminta tu esi, kadangi įtikėjai!*” (Luk. I. 45).

Jei kartu su JĖZUMI dalyvavo visoje Jo kančiose žmonijos atpirkimo darbe, aukodama Aukščiausiam savo Sūnų kaipo atlyginimo auką, ir pati atjausdama savo sieloje visus Jėzaus skausmus, ypač stovėdama po kryžiumi. Šio dėlei galima lengvai suprasti anuos Patarlių knygos žodžius (Pat. VIII. 27): “*Kuomet Jis rengė dangų, aš ten buvau*” t. y. kai Jėzus dėl žmonių nuodėmių uždarytąjį dangų atidarė savo nuopelnais, tai ir Ji buvo tenai, būtent po kryžiumi, “*visa tvarkydama.*”

Negana to. Iš Šv. Rašto (Prad. VI. 7) mes žinome, jog DIEVAS Sutvėrėjas, ma-

tydamas žmonijos ištvirkimą, buvo išsitaręs: *“Išnaikinsiu žmogų, kurį sutvėriau, nuo žemės pavirsaus ... nes aš gailiuos jį padaręs;”* ir būtų išnaikinęs, ir vėl niekais pavertęs visą sutvėrimą, jei nebūtų atėjęs Išganytojas. Lygiai šitaip ir dabar, kai pasaulis po atpirkimo darbui nesiliauna kraužės nuodėmių ant nuodėmių, ir kai DIEVO Sūnus, taip sakant, išsivelka iš Išganytojo drabužių, o apsivelka Teisėjo apsiaustu, baudamas žmoniją įvairiausiomis nelaimėmis, tai Švenčiausioji Marija nesiliauja tarpininkavusi. Ji stovi arčiausia prie DIEVO sosto; Ji yra mieliausioji DIEVUI; Ji yra DIEVO Motina; Ji yra žmonių Motina, kadangi pats Išganytojas yra ant Jos uždėjęs motinystės pareigas! Taigi aišku, jog Marija mūsų Išganytojo Motina ir bendradarbė mūsų atpirkime, o vienkart ir mūsų Motina negali šaltomis akimis žiūrėti į mūsų pražūtį! Ji kreipiasi į savo mieliausiąjį Sūnų, prašydama mums pasigailėjimo. Ji dengia mus savo apsiaustu ir tarpininkauja tarp mūsų ir Dievo, lyg kad geroji šeimos motina tarpininkauja tarp tėvo ir nusidėjusių vaikų! Šio dėlei ir šv. Fulgencijus sako: *“Jau senai būtų sugriautas dangus ir žemė, jei Marija nebūtų sulaičiusi DIEVO rustybės savo tarpininkavimu.”*

Šventame Rašte (III Karal. II. 25) mes skaitome, jog Dovidui karaliui mirus, Adonijas buvo sukėlęs riaušes, norėdamas užvaldyti sostą, nugriovus Saliamoną. Jį buvo palaikęs ir Abiataras kunigas. Tačiau Saliamonas nugalėjo visus savo priešus. Prasidėjo baudimas sukilėlių. Adonijas buvo nugalabintas. Visi manė, kad toksai pat likimas laukia ir Abiatarą. Saliamonas, tačiau, liepė atvesti kunigą pas save ir tarė jam: *“Eik į Anatolą prie savo dirvos, nes esi mirties vyras; bet šandien tavęs neužmašiu, nes nešioji Viešpaties DIEVO skrynią mano tėvo akivaizdo-*

je...” (II. 26) Taigi dėl to, kad Abiataras nešiojo “Sandaros Skrynią,” jis išvengė mirties bausmės. Šitą vietą apmąstydamas Osorius primena, jog Švenčiausioji Marija, DIEVO Motina, yra tikroji “Sandaros Skrynia,” kurioje buvo sudėtas Išganytojas nuo Apreiškimo iki Gimimo, ir baigia savo pamokslą šiais žodžiais: *“Daugelis būtų buvę nugrunti amžinon prapultin, jei savo širdyje nebūtų nešioję šios “Sandaros Skrynios,” t. y. nebūtų laikę pagarboje ir nebūtų mylėję Marijos.”*

Dėl to ir šv. Bažnyčia verčia mus visais mūsų reikalais kreiptis į šitą dangiškąją Tarpininkę su didžiausia meile, pasitikėjimu, pagarba ir padėka.

Vienkart šv. Bažnyčia primena mums ir tai, jog mes iš savo pusės sektumėme Švenčiausios Marijos pavyzdžiu ir kiek galėdami tarpininkautumėme tarp artimų ir geriausiojo DIEVO. Tai galima bus padaryti, jei mes patys gyvensime šventai ir gražų duosime pavyzdį kitiems ir tokiu būdu raginsime juos grįžti prie Dievo; jei diegsime į artimų sielas tikėjimo daigus ir nusidėjėlius stengsimės atvesti į tikrąjį kelią ir tokiu būdu apsaugosime juos nuo amžinosios prapulties.

Tai daryti mūs visų šventa pareiga, nes mes esame visi tos pačios šeimos nariai, skirti dangun, visi atpirki tuo pačiu JÉ-ZAUS Krauju!

P A R S I K V I E S K I T E

Amerikos L. K. Studentų organizacijos žurnalą ir katalikybės naują gynėją. Pirmasis numeris pasirodė Kalėdų šventėms.

Metams prenumerata \$2.00. Į užsienį \$3.00. Atskiro numerio kaina 20 c.

“STUDENTŲ ŽODIS,”

366 W. Broadway,
Sq Boston, Mass.

Ką Esi Kaltas Tėvui ir Motinai

KAPITALAS IR NUOŠIMČIAI.

Fridrikas Augustas II kartą vaikščiojo apsitaisęs paprastais civiliais rūbais, be jokių ženklų aukšto luomo prie Drezno pilies. Ten buvo taisomas kelias, prie kurio dirbo daug darbininkų. Iš visų ten dirbančių atkreipė karaliaus dėmesį jaunas darbininkas, kurs niūniavo ir daug uoliau negu kiti dirbo. Prisiartinęs prie jo karalius klausia: “Kiek uždirbi per dieną?” — “Keturis sidabrinis,” atsakė darbininkas. — “Tai visai nedaug, kaip gali iš tiek pragyventi?” — klausia karalius. — “Pragyvent? Hm? kad tai tik pragyvent, bet, pone, aš moku dar nuošimčius iš šių pinigų ir kraunu kapitalą.” — “Bran gus prieteli, atsišaukia karalius, sakai man mįslę, kurios aš nepajėgiu atspėti.” — “Taip, jei galite, prašau, sako darbininkas, eikim su manim į mano trobelę, dabar yra poilsio laikas, noriu tamstai vietoje išrišti mįslę.” — Paėmė širdingai karaliui už rankos, kurio visai nepažino, ir nuvedė į mažą vargingą namelį, prieš kurį sėdėjo ant suoloio du seneliai. Darbininkas mandagiai juos pasveikinęs tarė nepažįstamam ponui: “Štai mano gerieji tėveliai, kurie jau negali sau užsidirbti ir todėl gyvena iš mažo mano uždarbio. Išaugino jie mane Dievo baimėje, leido mokyti, dirbo dėl manęs iki pats negalėjau pelnytis duonos. Išleido jie mane augindami kapitalą, už kurį aš dabar moku nuošimčius, nes viską, ką jie man padarė, negali jiems atsilyginti ir atlygins jiems tik Viešpats Dievas.” Paskui nusivedė karalių į vidų ir parodė jam šešis sveikus vaikelius, nuo keturių iki dešimties metų, kurie sėdėdami prie motinos skaitė, siuvo, verpė, visi buvo užimti. “Žiūrėkite, pone, tęsė toliau darbininkas, “tiems mylimiems vaikeliams darau tai, ką man tėvai darė,

kraunu sau kapitalą, kad senatvėje, jei Dievas leis sulaukti, neštų man taip pat nuošimčius.” Karalius labai susijaudino, pasakė jam dar kelis malonius žodžius ir susimąstęs išėjo. Ant rytojaus karaliaus tarnas atvyksta pas jauną darbininką su kvietimu, tuojau vykti į Drezno pilį, nes karalius noris su juo pasikalbėti. Dabar tik jis suprato; išsigandęs ir kartu linksmas greitai apsivelka geriausiais rūbais ir nubėgęs pas žmoną sako: “Dieve mano! kas gali žinoti, ar tas ponas, kurį aš vakar buvau parsivedęs, nebuvo pats karalius!” — Atvykus į karališką pilį įvedė jį į puikią salę ir čia kamerdineris atskaitė jam 100 muštų talerių, sulig karaliaus įsakymo. Tuojau išėjo iš turtingo kambario pats karalius, pagyrė darbininką už išrišimą vakar mįslės ir pažadėjo rūpintis juo ir jo šeimyna. Džiaugsmo perimtas darbininkas parbėgo į namus, išpylė ant stalo 100 talerių prieš šeimynos akis, pasakojo kas įvyko karaliaus pilyje. Paskui visi puolę ant kelių dėkojo Dievui ir meldėsi už gerąjį karalių Augustą.

Tūkstančius turime pavyzdžių, rodančių, kad tiems, kurie neužmiršta tėvų ir jais senatvėje rūpinasi, Dievas gausiai siunčia malonių dar esant šiame pasauly.

Remkite, vaikai, tėvą ir motiną reikale. Jei esate neturte atsiminkite, kaip jie kadaise rūpinosi jumis ir džiaugkitės, kad galite jiems reikale padėti. Jei patys esate neturtingi, pasidalinkite su jais paskutiniu duonos kąsniu, kurį uždirbate savo kūno prakaitu.

Jei liga ištiks jūsų tėvus, atsiminkite koku jautrumu jie galvojo apie jūsų ligas ir padėkite jiems savo globa. Uoliai budėkite prie jų skausmų lovos, raminkite jų kentėjimus, nešdami sulyg išgalės pagalbą ar tai pakvietimu gydytojo ar kitu koku būdu.

Jei tėvai jau paseno, tapo bejėgiai, atsiminkite, kad jie rūpinosi jumis jaunystėje, tai dabar prižiūrėkite juos, padėkite kuo galėdami.

Pagaliau jei amžius susilpnins jų dvasią ir priges jų proto šviesa, perbėkit minutimis į tą laiką, kada jūsų protas buvo dar neišsivystęs; kaip tada tėvas ir motina elgėsi su jumis ir kokių tėvišku troškimu prižiūrinėjo jus visuomet ir visur, tai ir jūs dabar su tokiu atsidėjimu rūpinkitės jais.

SŪNIŠKOS MEILĖS VARGŠAS.

Pavyzdžiu jums tebūna šv. Kuthmanas, kuris dėl sūniškos meilės tapo pavargėliu. Jis buvo kilęs iš neturtingų, bet labai pamaldžių kaimiečių, gyvenančių Stannige Anglijoje. Nuo jaunų dienų pasižymėjo didžiausiu paklusnumu ir Dievo baimė. Jam paaugus ir mirus jo tėvui, turėjo dvigubai dirbti išlaikymui senos motinos. Netrukus motinai ir sūniui atėjo sunkios bandymo dienos. Be sunkaus darbo, dar prisidėjo sunki ekonominė būklė ir, beto dar, nelaimė — apsirgo senelė. Gulėjo vargšė suparalizuota su iškraipytais sąnariais, atsiduodama vienintėlei sūnaus globai. Kuthmanas nerugojo, bet buvo nuolat ištikimas ir meilus mylimas motinos globėjas. Kai senelė nuolatos buvo reikalinga sūnaus pagelbos, ir šis dėl darbo stokos mažai uždirbinėjo, buvo priverstas didžiausio vargo pasidaryti vežimėlį ir vežiodamas prašė išmaldos. Šiuo taip dideliu prisirišimu prie motinos davė žmonėms gražų sūniškos meilės pavyzdį. Kai pagaliau senelė numirė, Kuthmanas likusį gyvenimą pašventė Dievo tarnybai. Pildydamas ankščiau padarytus apžadus pastatė padedant dievobaibingiems sodiečiams bažnyčią ir šventai pasimirė. Šventi jo palaikai, kuriuos Viešpats Dievas apdovanojo stebūklais, ilsisi jo pastatytoje bažnyčioje Stannige, o jo šventė švenčiama vasario 8 d.

DVASINĖ PAGALBA.

Jei yra priedermė teikti tėvams laikinę pagalbą, tai juo labiau vaikai turi rūpintis jų sielomis, ypatingai gi artinantis mirčiai.

Pirma priedermė melstis už tėvą ir motiną.

MALDA UŽ MOTINĄ.

Šv. Prancišku Borgijui esant dešimties metų amžiaus apsirgo pamaidi jo motina. Lagai pieciantis ir arunantis mirties pavojui, pamaldus berniukas dažnai užsidarydavo savo kambarėlyje ir su ašaromis meldėsi už motinos sveikatą. Dievas jo maldos neišklausė — motina mirė. Nors mažas Pranciškus nuliūdo, vienok džiugino save, kad tokia yra Dievo valia ir kad motinai daug geriau yra danguje, negu buvo ant žemės. Niekuomet neužmiršo motinos ir jos gražių pamokinių. Nutarė taip pat gyventi, kad po mirties nueitų į dangų ir ten, toje tikroje tėvynėje, amžinai susijungtų su motina. Pranciškus ištvėrė pažadėjime, gyveno pamaldžiai ir mirė 1572 m. palaimintojo mirtimi. O koks turi būti malonus pasimatymas danguje su motina.

Šalia maldos, turite priminti sergantiems tėvams jų pareigas, bet, žinoma, su pagarba ir meile. Jei tėvai yra su kuo susipykę, vaikai turi juos sutaikinti, jei padarė skriaudą — prikalbėti atlyginti.

Pagaliau iš anksto, nelaukdami pasakutinio momento turi pasirūpinti, kad ligoniai būtų aprūpinti šv. Sakramentais, kuriuos kiekvienas krikščionis sirgdamas — rengdamasis amžinon tėvynėn turi imti. Žodžiu, turi rūpintis, kad tėvai iškeliaudami iš šio pasaulio būtų Dievo meilėje ir kad mirtų palaimintųjų mirtimi. *“Palaiminti mirusieji, kurie miršta Viešpatyje. (Apr. 14, 13)*

Taip elgėsi visais laikais, taip elgiasi ir dabar krikščionys vaikai.

Pavyzdžiu tebūna mums šis jaunuolis.

PETRAS AMIA.

Taip vadinosi kinietis, kuris jau nuo kelių metų tapo krikščioniu ir gyveno Singapore mieste. Kartą gavo žinią, kad senelė jo motina, dar pagonė, kurią jis buvo palikęs Kinuose, yra mirties patale. Sužinojęs tai gerasis sūnus, nors pats jau turėjo 70 metų, išsirengia kuoskubiausiais kelionėn, kuri siekė 600 prancūziškų mylių. Dievas atlygino už sūnišką prisirišimą, nes rado motiną dar gyvą. Tuo pasi-
naudojęs, papasakojo jai svarbiausias tikėjimo tiesas, atvertė prie tikėjimo ir ap-
leido ją tik palydėjęs amžinon kelionėn.

Sunkiai nusideda vaikai jei nesirūpina aprūpinti ligoje šv. Sakramentais. Daug vaikų dėl nepaisymo, ar perdėtos, netikros meilės nenorėdami užsiminti tėvams apie mirtį neužsimena apie kunigą, arba vėlai pradeda apie tai galvoti ir tuo būdu yra priežastimi, kad tėvas ar motina miršta nesusitaikę su Dievu. Baisus tai nepaisymas ir biauri meilė, dėlei kurios tėvas, o gal ir jie patys, amžinai kentės pragaro bausmę.

Jei tėvai prieš mirdami paliko raštu ar žodžiu testamentą, tai vaikų pareiga yra kuo greičiausiai išpildyti visus po jų mirties likusius reikalus ir sąžiningai sutvarkyti skolas.

Pagaliau ši dvasinė tėvams pagarba privalo tęstis net iki jūsų grabo lentos. Priminimą, kurį pamaldus senas Tobijas, būdamas mirties patale darė savo sūnui, yra privalumas visiems vaikams: *“Kuo met Dievas paims mano sielą, tu palaidok mano kūną ir laikyk pagarbą savo motiną per visas jos gyvenimo dienas.* (Tob. 4, 3). Turite tinkamai palaidoti, melstis už juos, aukoti šv. Mišias, duoti už jų sielas išmaldas — tai neatmainoma vaikų pareiga. *“Šventas ir išganingas dalykas yra melstis už mirusius* (Machab. 12, 46). Jei šv. Raštas liepia bendrai melstis už

mirusius, tai už tėvus, kuriems tiek daug esame skolingi, yra šventa pareiga.

Tėvas dirbo nuo ankstybo ryto iki vėlybo vakaro, nekartą šalty ir darganoj, vasarą saulės kaitroj, o gal ne kartą dirbo vos sausos duonos kąsnį suvalgęs. O kam? Dirbo savo vaikams, mylimiems sūnams ir dukterims. Dėlei vaikų ne vienas tėvas sunaikino jėgas, rinko, dėjo, kad tik užtikrinus vaikams ateitį. Mirdamas nieko su savimi nepasiėmė, viską paliko vaikams, prašė jau stingstančiomis lūpomis melstis už jo sielą.

Kas tave ant rankų nešiojo, kas penėjo, kas pirmas bučiavo ir lepino? Motina. Kiek naktų nemiega kiekviena motina prie lopšio, kiek ašarų išlieja, kai serga vaikas, kiek pakelia vargo iki juos užaugina. Išauginusi dar rūpinasi išrinkimu mylimam sūnui žmonos, mylimaj dukteriai vyro, kad užtikrinus jiems laimę per visą gyvenimą. Kas pirmas skuba vaikams į pagelbą? Kas paskutiniu pinigų pasidalina su vaikais? Motina. Kas likučius sunaikintų senatve ir amžiumi jėgų aukoja vaikams atsisakydama nuo poilsio? Motina. Kas padeda vaikams iki galui, iki grabo lentos? Motina. Nes labiau už motiną niekas mūsų nemylėjo pasauly ir niekas taip nemylės.

Kaipgi nesimelsti už sielas numylėtų motinos ir tėvo, kai vaikų širdys jaučia tos maldos reikalą? O gal net vaikai yra priežastimi, kad tėvų sielos gal kenčia skaistyklės kančias ir laukia malda pagalbos iš tų, kuriais tampriausiais meilės ryšiais buvo susijungę žemėje.

ŠV. PETRAS DAMIANIETIS

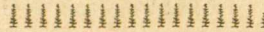
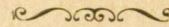
Vėliau vyskupas, kardinolas ir Bažnyčios daktaras, po tėvų mirties liko brolio globoje, kuris su juo elgėsi žiauriai. Petras turėdamas 10 metų vaikščiojo pusiau plikas, be apsiavimo vasarą ir žiemą. Valgydino jį menku valgiu, varė dirbti žemiausių darbų, liepė ganyti bandą, o

dažnai ir visai be priežasties mušė. Jau tada jis suprato kaip reikia tėvus mylėti ir prisiminti po mirties jų sielas.

Vieną kartą rado jis ant kelio pinigų, kurių savininko jokiū būdu negalėjo surasti. Kiti vaikai būtų sunaudoję tuos pinigus badui numalšinti ar drabužiams nusipirkti, bet pamaldus berniukas pasielgė kitaip — Ne patenkinimas būtinų dalykų, bet pagalba kuria jis galėjo padėti gal kenčiantiems tėvams skaiстыklos kančias, — tai buvo pirmoji jo mintis radus pinigus. Neša jis juos pas kunigą prašydamas atlaikyti šv. Mišias už mirusių tėvų sielas. Šį gražų, kilnų darbą Dievas nepaliko be užmokesnio. Po kurio laiko paėmė

Petrą kitas brolis, leido jį mokyti. Petras darė labai didelę pažangą ir mokytojais, kaip uoliausį mokinį, labai vertino. Pagaliau pašauktas Dievo malone aukštesniam pašaukimui stojo vienuolynan, o paskui dėl tobulumo ir aukšto mokslo buvo išrinktas vyskupu ir kardinolu. Tas išaukštinimas buvo ne kas kita, kaip dalis užmokesnio dar šiame gyvenime už uolų pildymą ketvirto Dievo įsakymo: *„Gerbk savo tėvą ir motiną, kad ilgai gyventum ir kad gerai sektųsi ant žemės.“*

Šis jaudinantis pavyzdys turi sugėdinti tave, jei nesimelėi už mirusius savo tėvus.

PIKTOJI DVASIA NEGALI KENKTI MIŠIŲ KLAUSANTIEMS

Moko mums Bažnyčios daktarai: šv. Tomas Akvinitis, šv. Boneventūra, kad šv. Mišių auka yra neįkainuojamai brangi, nes joje aukojame Dievui Jėzaus Kristaus Kūną ir Kraują... bet vienok nemažai katalikų dėlei mažų dalykų apleidžia šv. Mišias, tartum jų sielos laimė nebūtų jiems svarbiausiu dalyku, kurios visomis jėgomis privalome siekti. Atsiminkim, kad šv. Mišių aukoje gauname netik malonių reikalingų išganymui, bet ir pagalbos pergalėjimui piktos dvasios pagundų. Tai mums parodo sekantis pavyzdys, kurį liūdija kardinolas Silvius, vėliau tapęs popiežium Pijumi II.

Vienas ponas nustojo didesnės dalies visų savo turtų. Norėdamas būti taupesniu apsigyveno kaime. Nustojimas turto jį labai kankino ir buvo piktosios dvasios gundomas nusižudyti. Ilgai grūmėsi su piktąja dvasia, pagaliau negalėdamas ilgiau ištvirti, papasakojo savo dvasios kovas gerai pažįstamam vienuoliui. Dievo tarnas išklaušė jo kalbos iki galui, tėviškai

jį paguodė ir norėdamas paliuosuoti nuo velnio gundymų, davė jam geriausią vaisių.

— Stengkis kasdien klausyti šv. Mišių ir nieko nebijok.—

Pamaldus ponas noriai priėmė tą vienuolio patarimą ir norėdamas tai geriau įvykinti, įrengė savo namuose koplytėlę, pasikvietė kunigą, kuris jam kasdien laikydavo šv. Mišias ir taip per ištisus metus jis jautėsi labai gerai—ramiai. Buvo laimingas, nes jokios pagundos jo nekanokino.

Kartą kunigas buvo pakviestas laikyti šv. Mišių netolimon parapijon. Ponas noriai leido kunigui ten nuvykti, nes ir jis pats turėjo nuvykti ten iškilmėn. Bet laiku neatvyko... gal dėl nenumatytų kliūčių, gal dėl šalčio, blogo oro. Tuo pasinaudojo velnias ir pradėjo jį gundyti. Nežinodamas kas daryti sėda ant arklio ir skuba bažnyčion tikėdamasis nors ant pabaigos šv. Mišių suskubti. Kelyje sutinka sodietį, kuris jam pasako, kad veltui skubi-

nasi, nes pamaldos jau senokai pasibaigė.

—O, aš nelaimingas! sušuko nuliūdęs ponas, kas bus su manimi, gal jau paskutinė mano gyvenimo diena!

— Tai ponas taip labai gailiesi šv. Mišių? — paklausė nustebęs sodietis.

— O kad žinotum, kiek per šv. Mišias gauname malonių!... Tu esi laimingas, kad klausei šiandien šv. Mišių!

— Galimas daiktas, bet jeigu aš turiu kokį užmokesnį, tamstai perleisiu už bet ką nors ir už šį ploščių, kurį tamsta turi ant pečių.

— Gerai, jei su tuo sutinki,— ir mesdamas jam ploščių nusiskubino bažnyčion pagarbinti Viešpaties Jėzaus Švė. Sakra-

mente. Bet koks buvo pono nustebimas, kai grįždamas tuo pačiu keliu atgal pastebėjo ant medžio pakaruoklį. Pažino tą patį sodietį, su kurio nesenai buvo kalbėjęs.

Velnius negalėdamas sugundyti pono nusižudyti, perėjo į sodietį, kurs pardavė Dievo malones— kaip seniau Kristaus išvartytos piktosios dvasios iš apsėstųjų perėjo į Gerazo kiaules.

Ponas pasiliuosavęs nuo savižudybės pagundos dėkojo Dievui už tą malonę ir pasižadėjo per visą gyvenimą kasdien klausyti šv. Mišių.

Laisvai vertė Vyt. M-nas.

Laiškas iš Romos

Brangus Tėveli:—

Mokslas jau mus prislėgė. Dabar įsitikinau, kad maža čia bus laiko rašyti. Nežiūrint to, noriu aprašyti vieną iš mūsų apsilankymų, kuris didelį įspūdį padarė — buvome katakumbose!

Kun. A. Markūnas, Vyresniojo leidimą gavęs, su mumi ten vieną sekmadienio rytą nuvyko.

Pirm savo įspūdžių aprašymo, dedu apie katakumbas paaiškinimą.

Katakumbos yra tai pirmųjų krikščionių po žeme namai! Tenai arkeologai patirinėję, aiškina apie jų gyvenimą, tikėjimą, įvairius papročius, prisirišimus. Ir kiekvienas aiškiai katakumbose buvęs patsai supranta mūsų pirmų krikščionių gyvenimą. Romoje yra net 42 katakumbos, bet lankytojams preinamos tik trys. Kalbama, kad tuos visus požemius atkasus ir vienon sujungus eilėn — jų ilgio visai Italijai ištektų.

Nuo pirmojo amžiaus, kuomet Romoje tikėjimo sėklos buvo pasėtos, iki

krikščionybės persekiojimų galui, katakumbose radosi kapai, bažnyčios ir krikščionių prieglaudos. Tai tikras katalikų požeminis miestas, kuriame turčiai ir vargšai, valdovai ir jų tarnai, išpažintojai ir kankiniai buvo laidojami be jokio skirtumo. O jeigu kur skyrėsi, tai tik “ampulomis” arba indediais, kankinių krauju pripildytais ir prie kankinio karsto su lemputės šviesa padėtais.

Valerijono persekiojimo metu, šitie “kapai” buvo valdžios atrasti ir nė vienam nebuvo leistina ten lankytis arba į juos eiti. Jei ką suėmė — mirtis! Tuomet krikščioniui pasirodyti — reiškė žemę prarasti, išsižadėti turtų ir gyvybės. Tikintieji, nežiūrint to, norėdami pagarbą atiduoti kankiniams, eidavo slapta į katakumbas, kuriose pagonų užklupti bei sugauti būdavo kankinami, kalinami, gyvi žeme užverčiami ir badu numarinami.

Decijaus ir Valerijono laikais, katakumbose tikinčiųjų buvo slaptos prieglaudos. Kad išgelbėjus tas šventas vietas

1085198

nuo pagonų išniekinimo, reikėjo panaikinti didžiuosius įnėjimus ir padaryti naujus ir siauresnius takus. Didžiausias, nuožmiausias persekiotojas buvo Deklecijonas. Dešimtį metų jis naikino bažnyčios turtus, tikinčiųjų namus degindavo ir žudė viską. Istorikas Euzebijus rašo, kad nėra galimybės surinkti, surašyti kiek buvo išnaikinta, nužudyta ir kraujo pralieta. Tas pats istorikas rašo, kad žudytojams nusibosdavo vienos rūšies kankinimai, tai jie prasimanydavo kitaip daryti — kojų gyslas papiaudavo, akis išlupdavo, badu marindavo, su botagais plakdavo ir varydavo į kasyklas!

Kuomet Kastantinas 312 metais išleido Milano ediktą ir davė liuosybę krikščionims, tai iš tamsiųjų katakumbų bažnyčia išlindo, bet katakumbose dar leidžiama iki 410 metų laidotis, norintiems priglauti savo kaulus prie kankinių! Barbarams užpuolant miestą ir naikinant katakumbas, šventas relikvijas išniekinant ir popiežius Povilas I perkėlė didžiųjų kankinių relikvijas į bažnyčias. Nuo tuo laiko katakumbų svarbumas žuvo. Žmonės jas apleido, nebelankė ir pamiršio net būvimą. 1578 m., netikėtai vienas iš jų buvo atrastas ir, pradėjus tyrinėti, kasinėti, vis daugiau ir daugiau jų atrado.

Mes aplankėm Šv. Kalisto katakumbas. Tenai kun. Markūnas, man tarnaujant, laikė šv. Mišias šv. Cecilijos koplytėlėje, kurioje ją kankinės mirtis patiko. 817 metais, popiežiui Paskalui I, sapne pasireiškė, kad eitų ir jos kūną atrastų. Jis taip ir padarė, bet nesurado. Sekančią naktį jam šventoji pasireiškia ir taria: “taip arti manęs buvai ir nematei; būtum apie visą ką pasikalbėję,” ir išnyko. Popiežius padidino pastangas ir tikrai surado sveiką jos kūną suklupusį ant žemės su trimis ištiestais pirštais, kuriais tvirtino ji kankinama, kad Dievas yra vienas trijuose asmenyse. Dabar toje vietoje ran-

dasi šv. Cecilijos statula padirbta S. Moderno skulptoriaus, tokioje pozoje, kaip ji anuomet buvo atrasta.

Po Mišių mūsų laimei gavom vieną lietuvi, kuris mums daug ką paaiškino vedžiodamas po tas šventas vietas. Čia randasi apie 300,000 palaidotų, jų tarpe net 26 popiežiai. Leidomės žemyn į tamsybes su žvakėmis iki trečiojo laipto, tai buvo 30 metrų! Vietomis kolidoriai labai siauri ir žemi. Daug yra užsilikusių paveikslų net pirmojo amžiaus. Galima sakyti, kad visa evangelija yra išdirbta paveikslais ant akmenų! Kaip tai jie galėjo padaryti! Nė arkeologai negali paaiškinti, tik tvirtina, kad wartota kokių vandeninių mineralų, nes ne aliejinė. Matosi uolose iškaltos maldelės, emblemos, reiškiniai, kaip žuvis — išreiškianti Kristų, duona su vynu — šv. Sakramentą ir daug panašių. Vienoje vietoje matėme povą išmaliavotą mineralais, kuris reiškia nemirtingumą, nes to paukščio mėsa nesigadina. Tai vis ženklai Kristaus pasekėjų gyvo tikėjimo, kursai juos stiprino baisiausiuose persekiojimuose ir kankinimuose.

Siek tiek apsižiūrėjus, žvakėms besibaigiant degti reikėjo grįžti. Linksma ir gera buvo vėl išlįsti ir tyrą orą kvėpuoti! Grįžtant namon, vieną mažą bažnytėlę aplankėm — “Quo Vadis.” Čia matėm akmenį, kuriame yra Kristaus pėdsakų ženklai. Čia pasakoja, kad šv. Petru iš Romos nog Nerono bėgant, pasirodė Viešpats. Petras nustebes šaukė: “Quo vadis Domine?” Kur eini Viešpatie? Kristus atsakė: “Einu Romon, kad mane vėl nukryžiuotų!” Jėzus pranyko, bet Petras suprato, kad jam reikia grįžti ir kentėti už Kristų ir tikrai jam sugrįžus, jisai buvo nukryžiuotas Nerono cirke.

Dar pakeliui keletą bažnyčių aplankėm, kurios yra turtingos savo esme, menu ir relikvijomis. Daug galima būtų apie jas rašyti, bet tai jau ne mano ga-

lioje! Ir mokslo letena slėgia! Turiu baigti, rytojaus pamokos laukia! Jūsų maldų prašydamas, pasilieku —Jūsų Kristuje,
—*Petras Grušeckis, M. I. C.*

KATALIKŲ PASAULY

ŠV. TĖVAS PIJUS XI PASKELBĖ ŠVENTUOSIUS METUS.

Dėlei Kristaus kančios, mirimo ir iš mirusių prisikėlimo 19 šimtų metų sukaktuvių. Šie jubiliejaus metai prasidės balandžio 2 d., 1933 m.

Kūčių dieną, kada dvidešimts du kardinalai susirinko į Vatikaną Bažnyčios vardu sveikinti Šventąjį Tėvą Pijų XI, po sveikinimo Popiežius per radiją paskelbė pasauliui didžiai svarbų pranešimą. Paskelbė šventuosius arba jubiliejaus metus, kurie prasidės balandžio mėn. 2 d., 1933 m., ir tęsis iki balandžio mėn., 2 d., 1934 m. Tai bus 19-os šimtų metų Kristaus kančios, ant kryžiaus mirimo ir iš mirusių prisikėlimo sukaktuvės. Šv. Tėvas pareiškė, kad jubiliejaus metais pasaulis nieko neprarastų, tik labai daug lai-

mės, kada jis nutrauks savo kalbas apie reparacijos, skolas, ginklavimąsi, nusi-ginklavimą, karą ir apie kitus tarptautinius ginčus, o visas savo mintis sukuops atgailos ir sielos reikalų.

Savo pranešimu Popiežius reiškė širdingiausių kalėdinių linkėjimų, kad pasaulyje viešpatautų taika, ramybė, savitarpis pasitikėjimas, draugingieji santykiai, didesnė pagalba, kur ji yra reikalinga, pakaktinas ir vaisingas darbas ir mažiau nepalankių ir abejotinių bendrųjų gyvenimo sąlygų.

Kalbėjo apie daugelį tarp žmonių pasiskirstymų ir konfliktų, įėjus karų baisenybes, kurios vis daugiau pablogina finansinį ir ekonominį pasaulio krizį. valgą Šventasis Tėvas išskaičiavo per tuos metus Bažnyčios įgytus džiaugsmus ir liūdėjimus. Tarp džiaugsmų pažymėtini šv. Misijų plitimas, Katalikų Akcija ir Eucharistinis kongresas Airijoje. O tarp liūdėjimų didžiausi: Bažnyčios ir katalikų persekiojimai Rusijoje, Meksikoje, ir Ispanijoje. Ragino pasaulio krikščionis melstis už persekiojamus kraštuose savo brolius.

ROMA.— Šiame mieste Kalėdų šventės minėjimas pradėtas vidurnaktį šv. Mišiomis ir kitokiomis išpūdingomis apeigomis.

Šv. Tėvas Pijus XI, taip kaip ir kiti kunigai, pradėjus vidurnakčiu atlaikė trejas šv. Mišias privačioje koplyčioje, kur buvo susirinkęs Vatikanų personalas.

Nežiūrint 75 m. amžiaus, Popiežius Kūčios vakarą išbuvo be miego iki vidurnakčio. Kelias valandas kalbėjosi su privačiais sekretoriais.

ANYKŠČIAI.— Šią vasarą baigtas statyti geležink. tiltas per šv. upę, rišantis Anykščius su gelžk. stotimi, kuris kaštavo pusę milijono litų (Susisieki min.) ir pavadintas vysk. Baranuskos vardu.

Pastatyta paraplinė vysk. Baranuskos salė atlikinėti kat. organiz. būtinuosius reikalus. Ji atėjo 15,000 litų.

Mūsų Darbai

LAWRENCE, MASS.

Marijonų Kolegijos Rėmėjų skyrius buvo sutvertas ir veikė. Tačiau depresijos laiku veikimas buvo apmiręs. Bet klebonui kun. Jurui raginant gruodžio 18 d. įvyko rėmėjų susirinkimas. Susirinkusieji gyvai svarstė reikalingumą atgaivinti skyrių. Pirmininkavo F. A. Krancevičius, rašt. išrinktas M. Jodka. Nutarta kreiptis į kiekvieną kataliką prašant prisidėti prie kolegijos rėmėjų; kolektuoti užvilktas mokestis ir prašyt aukos, abelnai, ragint prie katalikiškos akcijos.

Todėl, gerbiamieji, kurie seniau priklausėte prie kolegijos rėmėjų skyriaus ir kurių jau "Laivo" prenumerata išsi- baigė, neatidėliojant atnaujinkite, nes atnaujinant darote skriaudą leidėjams ir nustojate kolegijos rėmėjų teisių. Todėl privalumas kiekvieno, kuris tik skaitote "Laivą," ko veikiausiai atsilyginti užvilktą mokestį, arba, jeigu jau kokia kliūtis būtų ir negalėtumėte užsimokėti, tai malonėkite pranešti žemiau nurodytu adresu:

F. A. Krancevičius,
48 Tenney St.,
Lawrence, Mass.

CHICAGO, ILL.

Naujų Metų dieną Aušros Vartų parapijos mokykloje, pirmininkaujant A. Grybui įvyko Kolegijos Rėmėjų 19 skyriaus visuotinas susirinkimas, kuriame praėjusių metų skyriaus veikimo apžvalgą padarant, pasirodė, kad ir šiais bedarbės laikais išstvermingas valdybos ir narių veikimas visgi Kolegijai davė paramos virš \$200.00, kurie sudarė iš parengimų, žiedo laimėjimo ir pasidarbavimo dvejuose išvažiavimuose į Kolegijos ūkį. Valdybai ir skyriaus darbuotojams padė-

kojo Centro vice-pirmininkas kun. L. Draugelis.

Šiems metams į valdybą išrinkta: A. Grybas — pirmininku, dr. P. Atkočiunas — v. pirm. ir skyriaus narių dantų gydytojum; A. Peldžius — raštininku ir Pranciška Šliogerienė — išdininke. — *Koresp.*

MARIJONŲ PILIS.

Ten kur turčiai uliavojo,
Dabar Marijonai užstojo,
Netikinčiųjų apsupti
Ir nutautėlių užmiršti!

Turčių turtai ten pranyko,
Mūms trūkumų daug įvyko,
Bet ten radosi gėlė,
Ir už turtą ji brangesnė!

Tai Marijos mokykla,
Ji mūms brangi stovykla,
Joj bernaičiai lietuviai
Šventą mokslą im' sočiai!

Thompson, Conn.

— *Albinas Jodka, (K. L.)*

CHICAGO, ILL. — Kitados čion gyveneno mano brolis Jokūbas Girdvilis adresu: 3564 S. Halsted St. Jis buvo nevedęs ir dabar nežinau kur pranyko, negaunu į savo laiškus jokio atsakymo, gal jį ištiko kokia nelaimė. Jo pažyстамų nuolankiai prašau man ką žino apie jį pranešti adresu: *Ona Rutsteikienė, 446 E. Sixth St., Boston, Mass.*

A. † A.

PETRAS LOZORAITIS

Marijonų Kol. Rėmėjas mirė lapkr. 16, 1932 m., Worcester, Mass. Dvejuose šv. Mišiose jo sielos atminimas bus Marijonų Vienuolyne, sausio 16 ir 19 dd. 1933 m. Visų Rėmėjų prašome už mirusį sukalbėti dalį rožančiaus. Teilsisi ramybėje.

Amerikos Letuvių Žinios

DETROIT,, MICH.

Šv. Jurgio bažnyčioje gruodžio mėnesyje nuo 19 ilgi 223 d. teko man šiemet vadovauti penkių dienų rekolekcijoms Detroit'o lietuviams.

Šiame didžiuliam mieste, turinčiame apie pusantram milijonui gyventojų, esu buvęs prieš trejus metus. Tuomet laikiau šv. Misijas vakarinėje miesto pusėje — šv. Antano parapijoje. Šiemet rytinėje dalyje — šv. Jurgio parapijoje. Yra čia dar ir trečia parapija — šv. Petro, bet šioje man dar neteko būti.

Abi mano lankytosios parapijos turi išsistačiusios gražias mūrines bažnyčias ir parapijines mokyklas, kuriose moko Sersers Pranciškietės. Šv. Antano parapijos klebonu yra darbštus ir rūpestingas kun. Boreišis, o šv. Jurgio, kur ką tik esu laikęs rekolekcijas, — kun. J. Čižauskas, taip pat plačiai žinomas visuomeniškas veikėjas ir muzikos mėgėjas.

Per šias rekolekcijas turėjau progos susipažinti su visais Detroit'o gyvenančiais lietuviais kunigais. Su kun. Boreišiu pasipažįstu jau nuo anų metų, kai laikiau pas jį Misijas, o su kun. Čižausku ir jo kaimynais: kun. Valaičiu ir kun. Misevičium susipažinau dabar. Seniausias iš jų yra kun. Valaitis, kuris pirmas čionai parūpino lietuviams parapiją ir bažnyčią su mokykla. Dabar jis jau nusenęs ir, raumatizmo kamuojamas, priverstas ilsėtis savuose namuose. Kun. Misevičius yra klebonu šv. Petro parapijoje.

Džiaugiausi, girdėdamas, kaip klebonai susirūpinę einančiomis prie "Draugo" "Detroit'o Žiniomis." Pasirodo, visi aktyviai jose dalyvauja, remdami jas ir savo raštais ir skatiku. Šv. Petro klebonas, kad geriau įpratintų savo parapijonis

prie skaitymo, savais pinigais parsisiųsdavęs po kelias dešimtis laikraščio ekzempliurių id duodavęs vaikams išpardavinėti. Kad pažadintų vaikus pardavinėti savus laikraščius, palikdavęs jiems viską, ką gaudavę už parduotus numerius, kaip atlygį. Tikrai pagirtinas tokis sava spauda susidomėjimas, ypač svarbu yra dabar, kai Šventam Tėvui pažadinus, susidomėjo šiuo dalyku visas katalikiškas pasaulis...

Kun. Coughlin'o tvirtovė.

Suradę valandėlę laisvo laiko, vieną dieną su kun. Čižausku nuykova pažiūrėti pagarsėjusio šiandie visoje Amerikoje kun. Coughlin radio stoties, iš kur jis nuolat sako savo nuostabius pamokslus. Į jį reikia važiuoti geroka valandžiukė.

Įdomi tai vieta! Parapija mažytė, ir bažnyčia jos mažytėlė. Geriau, man rodos, bus pavadinus ją "palapine," ne bažnyčia. Jos sienos bus ne daug kiek aukštesnės už dikto vyro aukštį. Be lubų. Ir sienos ir pastogė išstinkuota. Įėjus į bažnytelę, tuoj metasi į akis didysis jos altorius su šv. Teresės Kūdikėlio Jėzaus atvaizdu. Gana kuklus, bet malonus. Ypatingai tai, kad prieš altorių įtaisytas trilypis, rodos, raudonas uždangalas ir radio prietaisas. Čionai kun. Coughlin nuolat sako savo garsiuosius pamokslus, kurių klausosi iš visos Amerikos ir iš kitur milijonai klausytojų!

Kiek yra susidomėjusių tais kun. Coughlin'o pamokslais, liūdija neapsakoma daugybė gaunamų laiškų. Sako, juos paštininkas ne ant savo pečių atnešas, kaip paprastai, bet visą troką atvežas... Visa eilė stenografiščių nuolatės dirba, tvarkydamos tuos laiškus ir rašydamos atsakymus. Tą žmonių susidomėjimą kun. Coughlin'o pamokslais taip pat patvirtina

na naujai statoma bažnyčia. Ligšiol pastatytas tik bokštas ir prie jo koplytėlė-nekoplytėlė, tarsi koks priangis prie būsimos čionai didžiulės bažnyčios.

Aš dar niekur nesu regėjęs panašaus bokšto, nei panašios koplyčios! Čia viskas ne tik ką brangiai įtisyta, bet ir nepaprasta: ir statyba, ir išvaizda paties trobesio ir paveikslų... Jautiesi lyg kokioje užburtoje pilyje besas! Įsivaizduokite sau didžiulį aukštą-aukštą keturkampį trobesį, kurio visi keturi šonai turi dvilypio kryžiaus išvaizdą. Vienas kryžius atvaizduotas pačioje sienų formoje. Antras — tokio pat dydžio beveik, kaip ir pirmas, nes tęsiasi per visą sienos ilgį, nuo viršaus ligi apačios, padarytas iš tam tikrų labai sumaniai ir įmantrai sugalvotų langų-langelių, pro kuriuos naktį prasimušdama elektros šviesa sudaro neapsakomo gražumo reginį!...

Ant pryšakinės sienos per visą jos ilgį kabo labai gražaus išdirbimo Nukryžiuotojo atvaizdas. Po kryžiumi iš vienos pusės matyti dvi moteriškos figūros, tai Sopulingoji Motina ir Magdaliētė atgailotoja. Iš antros pusės—didžiulė sargybą einančio kareivio figūra ir šalia jo moteriška figūra. Kiek toliau įtaisyti galingi reflektoriai, kurie naktį nušviešia bokštą ir daro jį stebūklingai gražų...

Koplytėlės viduje taip pat įrengta viskas nepaprastai brangiai ir puikiai. Durys, langai turi ypatingas formas — jų kraštai ir viršus nėra lygūs, kaip mes papratę esame matyti kur kitur. Ne. Čionai ir durų ir langų kraštai išdirbti kam-pais. Viskas auksu blizga... Kaip bažnyčioje, taip ir čionai yra įtaisytas šv. Tere-sėlės altorius su šventosios nepaprastai gražia figūra, bežaidžiančia su mažyčiu Kūdikieliu Jėzumi, sėdinčiu ant Motinos kelių!...

Ką panašaus tiktai Amerikoje galima padaryti. Kitų kraštų per siauri kišeniai!

Sako, kad šis vienas bokštas su koplytėle galėję atsieiti daugelį šimtų tūkstančių dolerių, o kiek atseis visa bažnyčia?-

Kun. A. Petrauskas, M. I. C.

CICERO, ILL.

Kaip visame visuomeniniame judėjime, taip ir bažnytiniam Cicero's šv. Antano parapijai, norint tiesą pasakyti, reikia pripažinti pirmenybę. Gerbiamas klebonas kun. J. Vaičiūnas, jos širdis ir vadas, neduoda užsnūsti nė vienai minutei. Čia verda nuolatinė gyvybė. Kaip gražiai čia veikia visos draugijos! Kaip plačiai vaga teka čia katalikiška akcija! Kaip uoliai čia platinama katalikiška spauda! Vieno tik "Draugo" kasdien eina į šv. Antano parapiją šimtai egzempliorių. O kur dar "Laivas," kur kiti katalikiški laikraščiai?...

Taigi nereikia stebėtis, kad tuomet, kai kitos parapijos nusiskundžia savo parapijiečiais, kad neina į bažnyčią, nenorį dėtis prie bažnyčios išlaikymo ir kitokių nemalonumų darą, Cicero'je niekas negirdi nusiskundžiant, čia visi geri katalikai, visi myli savo bažnyčią, visi supranta savo pareigas ir pildo jas linksmai, ne iš prievartos, bet iš meilės!

Susipratusieji tik katalikai supranta, kad viskas, ką turime, pareina iš Dievo malonės. Baigti tad senuosius ir susitikti naujuosius metus ne teatruose, ne karčiamose (saliūnuose, prie kortų) jie renkasi, bet bažnyčioje prie kojų to, kuris yra pasakęs: "Aš esu Tiesa, Kelias ir Gyvenimas." *Be Manęs nieko negalite, o su Manimi — viską galite!*" Prieš Naujuosius Metus iš vakaro šv. Antano bažnyčioje todėl atliktos buvo iškilmingos padėkojimo pamaldos, pasakytas pamokslas ir suteiktas ŠŠ. Sakramentu palaiminimas.

Taip baigia senuosius metus visi mal-

dingi ir susipratusieji katalikai.

Naujų metų vakare taip pat neužmiršo ciceriečiai savo bažnytėlės. Sumanė jie be galo malonias ir jaudinančias iškilmes. Tą vakarą įteikė savo mylimiausiam Globėjui — šv. Antanui dovanėlę. Pagamino jo relikvijoms mažą altorėlį, iš kurio šis didis Stebūkladarys galės dalyti gautąsias iš Jėzaus malones visiems tiems, kurie per jo užtarymą jų ieškos. Ciceriečiai jau ne kartą yra patyrę Šventojo Globėjo pagalbą! Kiek čia ligonių surado sau sveikatą, kiek nusidėjelių sąžinės ramybę, kiek nelaimingųjų — prarastąjį savo turtą!!

Taigi dėkingi ciceriečiai kartu su savo klebonu ir sutarė padaryti Šventajam “siurpraizą” — per Naujuosius Metus įteikti jam pagamintą jo relikvijoms altorėlį.

Padidinti iškilmei, gerb. klebonas pasikvietė keletą kunigų svečių, kurių tarpe ir mane. Pašventimo ceremonijas laikė pranciškietis T. Alfonsas Kazlauskas, kun. J. Klioris atgiedojo Litaniją ir maldas kun. Ig. Albavičius davė su šš. Sakramentu palaiminimą. Man teko pasakyti iškilmei pritaikintas pamokslas.

Nežinau, kaip kitiems, bet man pamaldos darė labai kilnaus ir jaudinančio įspūdžio. Koks tinkamas suderinimas Naujų Metų su šia iškilme. Mažytis Jėzus, kurio vardu Bažnyčia pataria visiems pradėti naujuosius metus, ir šv. Antanas — juk tai du neatskiriami bičiuliai! Kaip gražiai šv. Antano statulė su kūdikiu Jėzumi atvaizduoja jūdvių šventą bičiulivimą! Tik pažiūrėkime: Šventasis ant rankos laiko mažą Jėzulį, kuris visu savo kūneliu arti glaudžiasi prie Šventojo krūtinės, rankelėmis laimindamas visus, kurie tik artinas prie Šventojo, o kojėlėmis pasirėmęs ant knygos, kurią Šventasis laiko savo rankoje... Argi čia nėra atvaizduotas mums pavyzdys, koku bū-

du turime įkūnyti Bažnyčios patariamąjį šių metų pradėjimą ir gyvenimą vardu ir bendrai su Jėzumi? Ar Jėzus prisiglaudęs Šventajam prie krūtinės nereiškia, jog norint su Jėzumi išvien dirbti, reikalinga Jo mokslas turėti širdyje ir mintyse? Jėzus ant rankos, ar nereiškia, kad mūsų visi darbai turi būti pagal Kristaus dvasią ir mokslą? Jėzus pasistojęs ant Šventojo rankoje esančios knygos argi nesako mums, kad mūs knygos, laikraščiai, paveikslai, kuriuos mes skaitome, vartome ar žiūrinėjame, kad būtų Kristaus mokslo pagrindas, o ne pražūtis?..

Laimingi ciceriečiai taip gražiai ir reikšmingai pradėję Naujuosius Metus! Galite būti tikri, kad šventasis jūsų Globėjas atsilygins jums gausiai už jūsų širdis!

Kun. A. Petrauskas, M. I. C.

BALTIMORE, Md. — Laikraštis “The Baltimore Catholic Review” atspausdintas Baltimorės arkivyskupo Curley’o laiškas. Arkivyskupas įspėja savo arkivyskupijos katalikus, kad jie nesiduotų išnaudoti įvairiems išnaudotojams.

Arkivyskupas sako, kad per praeitus 25 metus šios arkivyskupijos katalikai sudėjo nežinomiems asmenims ne mažiau kaip pusę milijono dolerių. O tie išnaudotojai, kuriuos reikia pavadinti rakieteriais, dažnai yra prisidengę religiniais rūbais. Jie dažnai eina per katalikų namus kaipo religinių žurnalų agentai, bonų pardavėjai, Mišių intencijų rinkėjai ir kitokių religinių daiktų pirkliai.

Kada katalikams tenka kur susieiti su tos rūšies žmonėmis, visados reikia vaduotis išmintimi. Nereikia paisyti, kad jie apsitaisę religiniais rūbais. Nes tai greičiausia jie nėra koki kunigai arba vienuolės. Teisėtai Bažnyčios įgalioti agentai su savimi turi atatinkamus liūdijimus. Dažniausiai apie tai žmonėms iš

sakyklos pranešama.

Arkivyskupas ypač pabrėžia, kad katalikai nė kokiū būdu neduotų prašomų Mišių intencijų tiems asmenims, kurie eina iš namų į namus. Jei Katalikai nori gelbėti namų ir užsienių misijoms, jie gali tai daryti per arkivyskupijos Propagandos draugiją.

Klausimai ir Atsak.

KLAUSIMAS. Kur yra *officialé* Šv. Tėvo bažnyčia? Aš kur tai girdėjau, kad ne šv. Petro bazilika? *Vil.*

ATSAKYMAS. Tikroji Šv. Tėvo bažnyčia — katedra yra Išganytojo bažnyčia, kurios antraeilis Globėjas yra Šv. Jonas Krikštytojas ir kuri kitaip dar vadinasi Laterano Bazilika dėlto, kad pastatyta ant Laterano Kalnelio.

Dėl tos priežasties Šv. Jono Lateraninė Bažnyčia vadinama "visų Romos miesto ir viso pasaulio bažnyčių Motina ir Ponia."

Pirmiau negu revoliucionieriai užėmė ir užvaldė Romą popiežiai būdavo vainikuojami Laterano Bažnyčioje ir šioje bažnyčioje Kardinolas Romos Vikarijus teikia kunigystės šventimus.

Yra tai beveik bendra daugybės rašytojų klaida, kad jie skelbia šv. Petro Baziliką, Krikščionybės Katedra.

KLAUSIMAS. Ar leistina katalikų bažnyčioje moteriai vaikščioti apie altorių — padėti mišiolą ant altoriaus, atnešti vyną ir vandenį ir atlikti kitus patarnavimus, kuriuos paprastai, atlieka altoriaus tarnai? *M. B.*

ATSAKYMAS. Jei nėra vyriškų patarnautojų, kurie prie Mišių viską parengtų, tai reikale gali tai padaryti ir moteris. Jei moteris tarnautų kunigui Mišioms, tai ji privalo būti už "krotelių" arba sūole ir iš ten atsakinėti, kas reikia,

gi kitus patarnavimus, kaip va, mišolo perkelimą, vyną ir vandens pasiėmimą atlieka pats kunigas.

KLAUSIMAS. Einant pro bažnyčią, mačiau gatvėje ant bačkos pelenų išmestus bažnytinius Mišių rūbus. Ar taip galima daryti? Jug jie šventinami? *P.V.B.*

ATSAKYMAS. Visoki šventinti daiktai netenka šventinimo, kai tik jie sugenda tiek, kad negalima jų vartoti ir tenka juos mesti šalin. Gi jei juos išnaudojo pertaiso, reikia juos vėl šventinti.

Taigi, jei mišiauni kunigo rūbai visiškai suplyšo ir netinkami pasidarė vartoti, jie neteko šventinimo ir galima buvo juos išmesti.

Bet taip daryti vis tiek netinka. Geriausia yra, žinoma, juos sudeginti.

KLAUSIMAS. Ar galima vartoti čia paduodamą maldelę Mišioms aukoti?

"Tėve dangiškasis aukoju Tau šventas Mišias: Aukoju Tavo mieliausią Sūnų. Aukoju Jo įsikūnijimą. Aukoju Jo užgimimą. Aukoju Jo kruviną prakaitą. Aukoju Jo smarkią kančią: aukoju baisų Jo plakimą; aukoju baisų Jo erškėčių vainikavimą; aukoju Jo kryžiaus nešimą; aukoju sopulingąją Jo mirtį; aukoju šv. Jo kraują; ir visą Tau aukoju, ką Tavo mieliausias Sūnus padarė, ar iškentėjo ir tose šventose Mišiose atnaujina.

Visa tai aukoju Tavo didesnei garbei, aukoju už mirštančius, už sielas, skaiestykloje kenčiančias; už mano sielos išganyimą. Aukoju taip pat už nusidėjėlius, atskalūnus, pagonis ir už visas pasaulio gimines, idant tų šventų Mišių galybės jos pažintų tikrąjį katalikų tikėjimą, apsurėtų laimingą amžinąjį gyvenimą. Amen.

Brangiausias Jėzau! Kadangi nemo-ku kaip reikiant aukoti šv. Mišių, pasivedu Tau, idant teiktumeis Tu pats paaukoti už mane savo Tėvui."

ATSAKYMAS. Galima.

1085198

7794